

ЧЕРВОНИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ ПРО БЮРО ПРАЦІ.

З приводу з'їзду Інтернаціонального Бюро Праці Червоного Професійного Інтернаціоналу звертається до робітників всіх країн з такою відозвою: Не забаром збереться в Женеві конгрес Інтернаціонального Бюро Праці при "Лізі Націй".

Уряди і організації підприємств вислають на конгрес своїх заступників, а побіч заступників підприємств і урядів міжнародних професійних організацій численних країн.

Які є цілі Інтернаціонального Бюро Праці? Що хоче досягнути "Ліга Націй", яка видає міліони на удержане сего апарату? Директор сего організації вилонив цілком ясно в численних промовах її цілі. Вона лежить в тім, щоб закрити класову співпрацю між заступниками організації підприємств, щоб тим робом соціальний мир зробити тривалим.

"Ліга Націй" з певністю не дала би гроша таким підприємствам, які не вийшли б її на користь. Бо ця своєї роботи, всіх своїх комісій, усіх секцій "Ліги Націй" сама означила цілком ясно. Найбільш зашкочений робітник міг переказати ся, що "Ліга Націй" є імперіалістичним трестом для отграблення слабих і відсталих народів і знищення революційного руху в усіх краях. Отсе є головне завдання цілої роботи "Ліги Націй", котрої найбільш працюючим членом є Франція.

Так "Ліга Націй" видає на Бюро Праці міліони. І є до сього тупоумних реформістів, котрі думають, що ті гроші справді буть обернено на користь робітників і що заступники фінансових і промислових трестів ріжних країн вкладають капітал у таке підприємство, з якого доходи поплинуть робітникам.

"Ліга Націй" має запропанція Альберта Тома і цілий ряд інших соціалістів, котрим платять величезні суми, щоб ті боронили співпрацю класів, і котрих завданням є втягнути робітничі організації в сей механізм, створений інтернаціональним трестом отсих бандітів.

Не зважаючи на протиробітничу політику, що її "Ліга Націй" цілком ясно веде, не зважаючи на заклики до співпраці класів, що має сповинити Інтернаціональне Бюро, на той з'їзд таки ідуть такі організації: Загальна Конфедерація Праці (Франція), Професійна Центральна Німеччини, Професійна Спілка Швеції і Швейцарії. — ідуть туди, щоб взяти

участь у працях Інтернаціонального Бюро Праці, і тим самим втягають робітничі маси всіх країн в круг діляння "Ліги Націй".

Що будуть робити на сім конгресі заступники робітників? Вони зроблять те, що зробили на вашингтонській конференції, де предложили заступникам підприємств і урядів мінімальну програму, а ті в найкритичнійшій для буржуазії хвилині прийняли умірювану соціальну програму, щоб відтак їх знехтувати.

Так заступники робітників візьмуть участь в засіданнях, щоб говорити разом з підприємцями про соціальні закони, і то в таку хвилину, коли калітар розвиває офензиву на цілім фронті, бо ті самі підприємці, котрі підписали резолюцію вашингтонської конференції, продовжують робочий день, скорочують платню, заповідають виключення, словом, використовують господарчу кризу на те, щоб робітникам загартувати їх послідні здобутки.

І підчас того загальною наступу капіталу заступники робітників будуть продовжувати свої балачки над соціальним законодавством, котре мало-б задовольнити робітників без шкоди для підприємств. І ся нечувана зрада інтересів робітничих класів, се головно заповіджене збратане буржуазії з провідниками професійних організацій дієть ся без слова протесту на очах широких мас робітників, і провідників робітничих організацій не викридаєть ся за те, що нарушили первісні підстави класової боротьби.

Конгрес Інтернаціонального Бюро Праці в Женеві прийме ряд ухвал, що відносять ся до соціального законодавства, але кожний учасник конгресу розуміє дуже добре, що вага сего конференції лежить не в ухвалях, але в факті, що робітничі підприємці у взаємнім порозумінні намагають ся поладити соціальні конфлікти.

Кожний розуміє, що політична ціля сего конференції лежить не в тім, щоб робітникам приобіцюють ся скорочення робочого дня (бо обіцянка нічого не коштує), але в тім, що во на заведомо перед цілім світом об'єднане фронту буржуазії з тими робітниками, котрі є проти соціальної революції.

Конгрес має се раз показати і закріпити спільність інтересів і завдань, які існують між Жовтним Професійним Інтернаціоналом в Амстердамі і "Лігою Націй".

Такий є політичний стиг сего

конгресу. Альберт Тома не є випадковим гостем на конгресі від Професійного Амстердамського Інтернаціоналу і до него приставших професійних союзів. Се не випадок, що він говорить то серед зеліничників то серед інших професій; відданий слуга інтернаціонального капіталу чесно відкрояє річний дохід 200.000 франків (110 мід. корон).

Він бере участь на конгресі, щоб затемнити класову свідомість робітників, щоб улагодити соціальні відносини і щоб переконати робітничі маси, що капіталісти в злучі з робітниками можуть і хотять розв'язати соціальні питання мирним шляхом.

Поки робить ся приготування до конгресу Інтернаціонального Бюро Праці, провідники Амстердамського Професійного Інтернаціоналу говорять у створених "Лігою Націй" комісіях про розоруження, де перед винюниками світової війни вихваляють добрі сторони розоруження.

Так в цілім світі відбувають ся братаня поміж провідниками Амстердамського Професійного Інтернаціоналу і провідниками "Ліги Націй", так в малим і великим перешаковують ся інтереси робітничої класи національної і інтернаціональної буржуазії.

Професійні організації всіх країн, всі чесні пролетарські елементи мусять з огляду на протестувати проти дальшого обману; проти розкладу робітничих організацій. Не беріть участі в конгресі Інтернаціонального Бюро Праці, не входить у ніякі зв'язки з вашингтонською комісією розоруження, викиньте тих, котрі хотять втягнути робітничі організації до співпраці з "Лігою Націй"! Отсе ті заклики, котрі кожний робітник мусять собі усвідомити, кожний робітник, у котрого ще не загинули почуття пролетарської гідності і елементарне розуміння основних дружних класової боротьби.

Червоний Професійний Інтернаціонал визнає робітничі всі країні за своїми протестами проти спільності фронту робітників і підприємців і всім зазірає порозуміння з буржуазією протиставити одностайний пролетарський фронт, котрому цілю є: усунути визискування людини людиною.

Геть з "Лігою Націй" і її установами! Геть з організаціями, котрі підпорядковують професійні спілки національному і інтернаціональному капіталові!

Геть пахляк капіталу, що вкрали ся в ряди робітників!

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".

ПОЛОЖЕННЯ В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ.

Підумки Третього Конгресу Комінтерна.

Чехословацщина стоїть перед важними політичними подіями, причину яких треба шукати на економічному полі.

В цілій Чехословацчині панує тепер застрашюча економічна криза. Капіталістична продукція хитаєть ся, а видимою ознакою сего є потрясаючий занепад індустриїної продукції, який знова потягає за собою безробіття, нужду та нечувану дорожнечу конечних середніх класів.

По офіційним статистичним даним ціни — в порівнянню з 1914 р. — піднялися на нешкотрі річи в двацітеро, на дев'ять в трицітеро разів і більше.

А про ціни на земельні продукти то аж страшно згадувати. Щораз то менше виявляють ся землевласники бажаю продавати збіжжя навіть по тих казочних цінах, бо чекають на ще "ліпші" часи і ще вищі ціни.

Валютна диференція та бандітська конкуренція доводять чеську продукцію вугля і коксу до упадку. З докладу професійного спілок остравсько-карвінського басейну, найбільшого-вуглевого басейну в Чехословацчині, довідуємо ся, що продукція, в порівнянню з передвоєнним часом, зменшилася ся пересічно о 55 %.

А сей занепад продукції вугля і коксу впливає самозрозуміло відомо на продукцію інших товарів. Повстає безробіття, з якого знова користають чеські капіталісти, що хотіли-б зменшити заробіток. Робітники знова не можуть спокійно приглядати ся, як з одного боку, ціни на середники поживи підскакують з дня на день, а з другого — фабриканти зменшують заробіток.

З пдвисшого бачимо, що політичні відносини зв'язані — як найтісніше — з економічними і тому економічна криза мусять потягнути за собою також політичну.

В Чехословацчині панує терор буржуазії, на службу котрої між першими стали чеські соціал-демократи, як президент міністрів Тусар і інші. Вони то перешкаждали визискуванню масам стати в обороні своїх інтересів, кинули між них туманні національні клічі, і нарешті, коли голод і нужда приневольили голодуючі маси робітників задемострувати проти лайдацького поступовання капіталістів, їх легіонери стріляли до демонструючих мас.

А коли Тусар і товариші відробили свою зрадницьку роботу, то їх усунуено, а на їх місце прийшла буржуазія, міністер-

ство "безбарвних" бюрократів, Черні і його урядовці. І ці люди "урядували" як "безпартійні", або іншими словами, як такі, що на сліпо сповняють всі прикази капіталістів. Обставини отже складають ся так, що капіталісти і землевласники без перепон можуть виступити проти народних мас і то тим більше, що їх обдурено соціал-демократичними клічками.

Настав час гноблення і переслідування робітників, у вільній (?) республіці розпаношуеть ся терор, а в'язніці заповнюють ся комуністичними провідниками, як тов. Мунд і інші.

В сей однак мент капіталістичний білий терор став на мертву точку. Топчеть ся на місці, не маючи нових засобів, вертає до випробованих старих, то є класе собі на поміч соціал-демократів. Цілком так, як у Німеччині. А соціал-зрадники як в Німеччині так і в Чехословацчині охотно стають на чорну службу у капіталістів і уважають се навіть своїм обов'язком.

Тусар і товариші вислуговали ся капіталістам і між ними прийшли навіть до порозуміння до міністеряльної лісти. Побіч соціал-демократів сидять в новім правительстві землевласники і клерикали. Новий курс перейшов в руки міністра заграничних справ Бенеша. Землевласники і клерикали забезпечили собі найважливіші міністерства, як напр. фінансів, внутрішніх справ, народного господарства, освіти і народної оборони, а соціал-демократам припали менше важні, як торговлі, харчевих справ і соціальної оборони.

Чеські капіталісти гадають при допомозі таких спільників здійснити свої плани, ба навіть ведуть вже в тій цілі свою т. зв. "політику".

Підчас вирішування західно-угорського питання мали ми на догоду бачити, як то "республіканські" чеські дипломати з Бенешом на чолі йшли на руку легітимістам, мадзьрським монархістам. А щоб не допустити до обрахунку з бандітами Гортія і тому перешкодити уоружено австрійським робітникам, австрійські "республіканці", мішанські міністри, погодили ся вповні з чеськими, не виключаючи, розуміють ся, і соціал-демократів.

В тім так заостренім положенню, в сій класовій боротьбі, яка щораз кріпшає, утворив ся в Чехословацчині новий фронт, бо до боротьби проти робітників побіч капіталістів стали також соціал-демократичні провідники.

Таким і є імпресіонізм. Він дає тільки вражіння — якравні, міші, творчі — які відбувають ся навкруги (про се свідчить і назва його: impression — вражіння); і він має, таким чином, змогу йти в ногу з революцією.

В імпресіонізмі не має зайвої "розсудочности" і сентиментальної, нудної пропаганди. Бо й не має він часу на пропаганду. Він занятий ударною, боевою революційно-мистецькою агітацією; звичайно не надуманою, не проклямаивною. Мистець може не ставити перед собою жадних агітаційних чи взагалі політичних завдань; він просто знаходить духове задоволення в процесі творчості, відповідає на поклики до нього. Але, підчас революції жите агіте фактами, подіями. І, оскільки мистецтво відбиває на собі прояви життя, воно, милою окремих мистців, становить ся могутнім агітаційним фактором.

Реалізм масою несчислимим подробиць і деталей розгублював увагу невідготовленого глядача, котрий, підчас революції, не має часу в сїх тих подробицях розбиратись, у все викидати. Тепер, занятий процесом революції пролетаріям, треба давати квітесенцію, саму сутність речі.

Се, власне, робить імпресіонізм. Він, у відбиванні вражіння, дає тільки головні риси явища, на них зосереджує увагу глядача чи слухача пролетаря, і тим самим, рівночасно із задоволенням його естетичних потреб, допомагає йому зрозуміти і сутність явища. Другими словами — імпресіонізм дає пролетарітові квітесенцію життя в найкращих і наймініційніших його проявах.

Імпресіонізм далеко випередив реалізм. Імпресіонізм відбивав на собі темп життя: се видко і по його техніці, трохи нервовій, але міцній і живій.

Се не розбещений хаотичний рух футуризму. В імпресіонізмі почуваеть ся і скавучане

біли до крови Петра Гринюка, сина Семена та замкнули його до арешту. На другий день винуватин його, але вперед примусили зашпити ся. Дня 8. Х. адвар жовнір Грши Сорохана два рази в лице. Тогож дня в ночі кількох узамін напало на хату Марії Липчук, якої чоловік в Канаді і, вибівши вікна, алери ся до середини та змискували її. Тогож ночі вибили вікна у Степана Бербенюка і Івана Стефанюка. До хати Миколи Липчука зайшов дня 8. Х. жовнір і казав дати собі курку. Коли дади йому, він скрутив її голову, кинув на землю і з погорулю крикнув: "Tak z wami będzie, jeśli będziecie się opierać". У Степана Стефанюка розбито замок і забрано мішок віскі, 5 бохоній хліба і 2 качки. У Михайла Гуцуляка взяли 100 кг. ячменю, боху огірків і 3 кг. тютюну. У Марії Сокуляк 5 бохоній хліба; у Івана Бавкового конестра з конів і 30 кг. фасолі; у Миколи Стефанюка безроту і кошу велі; у Івана Гринюка 75 кг. ячменю; у Василія Табашника безроту, вартості 28.000 марок; у Мих. Савку також безроту вартості 26.000 марок; у Вас. Полівкана бороно, вартості 8.000 марок; у Вас. Сорохана шори з конів; у Івана Квітінського 4 курки; у Василія Поповича новий снірак. Староста наложив на село кару в грошах і при поміч-вісьляк стаяло коби 250.000 мп. Стягнули також на комарів по 40 мп. від роду. Дня 11. Х. арештували блги жандарми на донос діачка Абрагамовича господаря Петровського під закладом агітації проти пересис і передежеривши одну добу в арешті в Городецьці, винуватин його, не маючи ніяких доказів. В кілька днів після конскрипції дістала громада від старосты острій наказ зложити негайно 26 кірпів збіжжя на "урядників państwowych".

В Стріках пересис перевели конскрипційні комісар Ян Курек при допомозі двох секретарів, Тадея Кучварі і Станіслава Дембського, при поміч містєвої поліції та 8-ох жовнірів. Першого дня закладли моторок селян узяло ся їм залізати. Сідаючого дня поліції і війско почало арештувати селян і сілюк припродавувати а поля до комісаря, при чому робивши і ярчки словами обиджувано сідуючих селян: Михайла Пушкіна (свідка: Василь Селів, Пелагій Калька); — Пелагій Калька (свідок Отстан Проконік); — Юстину Яворську, жінку Стефана. Рубрику "приналежності" комісар сам вивинив. Після інформації містєвого "Комітету народового" поліція одержала припроче арештувати сідуючі особи: Отстана Проконіка і Василія Яворського. О. Проконік арештовано дня 4. Х. і перетерпано в сілчій тюрмі 8 днів, зате Василія Яворського не вдало ся арештувати, бо він украв ся підчас пересису. Жовніри, які були прислані до помічі, заридили щоб селяни безплатно давали їм денно по черзі по 8 літрів молока і боролика. Та коли показало ся немисливим всіх селян вилонити з поля, забрали жовнірні худобу, а переважно коні, від селян і припродавували перед канцелярією. Коли вистаєть хотів відобрати свою худобу, то муся перше залізати ся. Дня 5. Х. жовніри збили Юстину Яворську і Пелагій Кальку та Івана Липчука зі Стріак, а за Василєм Козалем і Василєм Жукком стріляли. — Арештовано: Іосифа Грабовського з Сосяня, Івана Курія і Федя Дуба з Неаліною, Миколо Дикого і Миколо Дуба зі Стріак; не сідли в окружному суді в Самборі. В Бусовицьких в'їзді Іван Кухар побив Василія Мицка.

В Долинщині не ітероведено ще конскрипції і досі (10. листопада). З приводу сего відбувають ся часті ревізії і арештуванія. — В Белеві пересисовано ревізію у Прокопа Мітвійцева. Військо прислано з Долини окуржало село боевою розстріальною і примушувало до підпису конскрипції. Вислід сего був такий, що на "повоєвщині" злишило ся безліч курів, качок і свиней, порізаних жовнірями. Жовніри били селян, між иншим 60 літню Марію Рак, яка навіть не знає, що таке конскрипція. — В с. Слободі долинській, жандарми Перша закопували в лашку селян, що протинялись конскрипції. Одному селянинові перетяли лашкуху живи, так, що ползла ся кров. — В с. Надіївці капітан Гура дав жовнірам наказ грабати всіх селян, що не підписуєть аркуші. Отграблено понад 100 пєсодарів. — В с. Дуби арештовано о. Прокурницького за се, що підписав "приналежність Східної Галичини". В сямій Долинці записувано всіх "Русинями". Хто протестував, то комісарі ждали документи в Україні і грозили, що хто записиет ся Українцем, не дістане на курок і т. д.

В с. Липовцях переведено конскрипцію в бруталний спосіб. Перевели її сержант Пшиглоні (перекічник). Гонив людей мов скотину, а що наріз сильно опирав ся, почали ся арештовати, де між иншим арештовано Гаврила Вілька і Михайла Шава та збитих до крови виставлено до двохбачівських арештів, з закладом, наречено стріляти до комісаря. Завдання треба, що мучать се вони до сьогоднішнього дня. Колиж одичає арештовани не помогли спроваджено в село військо з двома митровицькими кірсами. Жовніри забрали арештованих по одній безроті, Марії Пришляк понад 50 кг. пшениці, Григорієви Карашеві виврали двері, вибили вікна та забрали все в хаті. Крім сего забрали в селі масу курят та качок. Серед сильних знущань довели до кішка свою конскрипцію.

В с. Малинівці розбіло військо школу і розквартирувало ся в ній. Один поліційнт удариє Марію Харунь, став жінку, в лице і кинув її до землі так, що вона впаде непритомна.

Комісарам назначено сяміх Польків. На засіданню повітової комісії ухвалено не називувати Українців, бо до них уряд "німає заганянія". Богато осіб було засуджених за опір на кару. Проф. Джержа покарано 3 рази.

В селі Торговиця в наслідок опору проти конскрипції, жовніри взяли на вилити 16 літню Василія Митчука, с. Михайлів і стали бити та мучити його, щоб сказав, де батько. Так само катували і жінку Михайла, послугуючи ся при тому огидним, плагіатним лайками. Дня 7. Х. два жандарми по-

І. Кулик.

РЕАЛІЗМ, ФУТУРИЗМ, ІМПРЕСІОНІЗМ.

(Продовжене.)

Просто так. Пожежа задля пожежі. Організаційного, конструктивного моменту революції — в футуризмі нема.

А коли і трапляють ся місця з оспівуванням творчого процесу революції, то се просто Семенки

Розділялись між двох ідей. Перепадувались в традиціїх.

І, цікава річ, імено такі місця найбільш далекі від футуризму по формі. Дійсно, як багато футуристичного в VIII. розділі "Степу"? Нічого, крім відсутности союзів і предлогів (та й се уступка "Технічному маніфесті" Марінетті: "треба зруйнувати синтаксис!"). Так само, як в найбогатшій класичними настроями частині "Тов. Сонце", — у "Марші" — дуже мало футуристичного по формі. Тут Семенко цілком означено впадає в імпресіонізм.

Свідомість форм боротьби? Як же се може бути в футуризмі при відсутности усладоности і означености якої-б то не було форми.

Свідомість поставленої мети і шляху розвитку боротьби за її досягнене? Сього в футуризмі нема, бо нема й мети. Майбутнього пролетарської революції футуризм не бачить і не вірить в нього, не вважаючи на балачки про те, що "молот і лідз зйалють ся" і заклики до сучасних — скинути опалість "для майбутнього на молот".

Бо се-ж себе, не кого иншого змалював Семенко в "Тов. Сонці":

Зоставсь оден на лавку Біля Мійської Дуни.

І шептав без плачу В задумі: Се-ж тимчасово. А-даді? Візьме встанний слово — Ну і що ж? — Шаністий калі.

Се-ж тільки епоха.

Так в нашій революції футуристи не знають, що "даді"; для них се "тільки епоха" — "тимчасово".

"Ціаністий калі"... Яка непроходима інтелігентщина! Ні, до комунізму се не подібно.

Тут вже само собою напрохуеть ся порівняне з анархізмом.

Безперечно, се так. "Революційний" футуризм — се анархізм в мистецтві.

І тому — він не має рації істнованія і тим менше — права на перевагу підчас комуністичної революції.

Залишаєть ся ще третя течія в мистецтві — імпресіонізм. І я постаю ся довести, що імено ся течія є найбільш життєвою підчас комуністичної революції і може служити найбільш придатною формою для пролетарського мистецтва.

Імпресіонізм не має тих хиб, які ми бачимо в реалізмі.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

Імпресіонізм не відокремлюєть ся і не відстає від життя, не займаєть ся, як реалізм, стуканем лобом у стілку — довірчим студійованем своїх творів, бо на се тепер немає часу. Тепер, підчас революції, кожен має кинити як у велитеському котлі велитеської фабрики, коли події, як в калейдоскопі, безупинно змінюють ся, — мистецтво, щоб не відстати від життя, мусять вміти викоплювати їх у головних рисах — і далі примувати, в ногу з революцією, до спільної з нею мети.

(Дальше буде.)